

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Ing. P. Š.**, nar. X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 6. 2021, č. j. 071366/2021/KUSK,
sp. zn. SZ_054198/2021/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 3. 2021, č. j. MUKV 16972/2021 KT, sp. zn. OKTAJ-PŘ-332/20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že upravil znění skutkové věty, v ostatním prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím, ve znění napadeného rozhodnutí, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“),

kterého se dopustil dne 19. 11. 2020 kolem 14:30 ve V., na rohu ulic D. a J. tím, že chytil pod krkem O. R. (dále jen „svědek R.“), čímž úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě po stručné rekapitulaci průběhu řízení o přestupku namítá, že mu spáchaní přestupku nebylo prokázáno, a že napadené rozhodnutí je postaveno toliko na odlišných výpovědích svědků R. a H. a na jakýchsi teoriích o ukrajinských dělnících. Žádný jiný důkaz opatřen nebyl, přičemž svědek R. nebyl zraněn. Žalobce je toho názoru, že se oba svědci domluvili, přičemž na účelové a lživé svědectví svědka H. již upozorňoval v průběhu řízení. Jako příklad žalobce uvádí, že svědek H. již dříve uvedl v omyl i stavební úřad V.. Žalobce dále poukázal také na to, že se svědkem H. má vyostřené sousedské vztahy, vede s ním řadu sporů, a to i díky pomluvám svědka R., proč má svědek H. silný motiv žalobci škodit. Žalobce je přesvědčen, že výpověď svědka H. v jeho neprospěch byla msta. Žalobce uvádí, že sám se konfliktům vyhýbá, sousedské vztahy neeskaluje. Údaje o ukrajinských dělnících, kteří by mohli v žalobcově věci vypovídat, uvádět nechťel, neboť v řízení sám správnímu orgánu I. stupně vylíčil, jak se věci sebehly. Dle žalobcovy verze to byl svědek R., který do něj před domem strčil. Žalobce podotýká, že ukrajinské dělníky odchytil na jiné stavbě, znal pouze jejich křestní jména a není mu jasné, proč by jejich totožnost měl znát. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že ukrajinské dělníky nenechal předvolat, neboť by mohly svědčit v jeho neprospěch. Jednoho z nich, A., kontaktoval na mobilním telefonu, nicméně měl pocit, že nechce mít nic co do činění s policií. Svědek R. si však všiml registrační značky vozidla onoho A.. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznání náhrady nákladů řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn řádně. Výpovědi svědku se dle žalovaného nerozcházejí, naopak popisují jednání žalobce téměř totožně. Oba svědci se shodli na časovém období, na místě spáchaní přestupku i na okolnostech, které samotnému přestupku předcházely. Žalobce žádné jiné svědky nenavrl. Je věcí žalobce, zda zůstane nečinný, nebo bude procesně aktivní. Na správním orgánu je, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný je toho názoru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zákonná, proč navrhuje žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení přiznat nepožaduje.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 24. 11. 2020 od Městské policie V. (dále jen „městská policie“) oznámení podezření, že byl spáchán přestupek, v němž je uvedeno následující: Poškozený O. R. uvedl hlídce městské policie po příjezdu na místo, že dne 19. 11. 2020 kolem 14:30 vyšel ze svého domu č. p. X v ulici D. ve V. za účelem nákupu, když mu směr chůze úmyslně zkřížil žalobce, a to tak, že nemohl v chůzi pokračovat. Poškozený R. se chtěl žalobci vyhnout, ten však opět ukročil do směru jeho chůze, kde do něj jednou rukou úmyslně strčil. Po tomto fyzickém kontaktu neměl žalobce roušku. Na to poškozený R. reagoval slovy: „co děláš, nech mě být“. Následně byl poškozený R. žalobcem napaden tak, že poškozeného uchopil rukou pod krkem a pevně stiskl. Po té jej pustil a v útoku

pokračoval tím, že poškozenému prudkým úderem ruky vyrazil nákupní tašku z ruky, která po úderu spadla na těleso pozemní komunikace. V souvislosti s napadením poškozený neutrpěl zranění vyžadující lékařské ošetření. Po útoku odešel žalobce do domu č. p. X v ulici D.. Poškozený hlídce městské policie uvedl, že část události spočívající ve fyzickém napadením viděl J. H. (dále jen „svědek H.“). Svědek H. hlídce městské policie uvedl, že z bližší vzdálenosti viděl, jak žalobce uchopil poškozeného pod krkem, což sledovala i přítelkyně svědka. Poškozený R. dále uvedl, že incident viděla rovněž osádka vozu registrační značky X, které se nacházelo u domu č. p. X, kde prováděla blíže nespecifikované stavební práce.

5. Řízení o přestupku bylo se žalobcem zahájeno jeho oznámením fikcí dne 4. 1. 2021. Dne 20. 1. 2021 se konalo ve věci ústní jednání, kterého se žalobce osobně zúčastnil a při němž byli vyslechnuti žalobce a svědci R. a H.. Žalobce vypověděl, že onoho dne a hodinu nakládal beton před svým domem, když vtom do něj nečekaně zezadu strčil svědek R., což se děje opakovaně. Žalobce nijak nereagoval, dál nakládal beton do kbelíku. Svědek R. šel dál směrem do ulice J., přičemž na rohu s ulicí D. začal žalobci vulgárně nadávat. Poté žalobce položil lopatu, šel ke svědkovi R., přičemž mu řekl, že mu nikdo nadávat nebude. Svědek R. měl v ruce tašku s prázdnými lahvemi, kterou zvedl k tělu, a poté mu spadla na zem. Svědka R. se žalobce nedotkl, dotkl se jenom tašky. Poté žalobce zavolał hlídku městské policie, neboť se obával agresivní reakce svědka R.. Totožnost ukrajinských dělníků, kteří žalobci pomáhal skládat beton a byli přítomni incidentu, žalobce uvádět nechtěl, jiných svědků si nevšiml. Pokud jde o svědka H., žalobce uvedl, že je to jeho soused, s nímž má rovněž neshody a který je ovlivněn svědkem R.. Spory se svědkem H. žalobce nikdy neřešil přes úřady, snažil se vždy o smírnou cestu, i když mu svědek H. v minulosti vyhrožoval zabitím. I se svědkem R. má žalobce sousedské spory. Výslechu svědků R. a H. žalobce nechtěl být přítomen a jednání proto předčasně opustil.
6. Svědek R. vypověděl, že onoho dne a hodinu šel po ulici D., kdy žalobce měl na chodníku před svým domem složený beton, který spolu s ním nakládali čtyři muži. Žalobce stál u svého domu a vyhlížel svědka R.. Poté začal couvat, svědek se mu snažil vyhnout doprava tak, že se dostal až na druhou stranu ulice při travnaté ploše, přičemž svým couváním žalobce do svědka strčil. Dle svědka šlo jednoznačně o úmysl. Nato se svědek ohradil slovy, co dělá a šel dál. Když došel na roh ulic D. a J., žalobce se rozběhl a svědka chytil pod krkem, čímž mu vyrazil tašku z ruky, ta spadla a jedna prázdná láhev se rozbila. Pod krkem držel žalobce svědka asi 15 vteřin, v důsledku čehož vznikl otlak, nikoli zranění. Svědek se nijak napadení nebránil, žalobce jej poté pustil a odešel zpět ke svému domu. Svědek pokračoval dále za roh, kde k němu přišel J. H., který sdělil, že celou věc viděl a slyšel. Svědek pokračoval nakupovat a poté zavolał policii. Jiné osoby, kromě pánů, kteří skládali u domu žalobce beton, svědek neviděl. Se žalobcem má svědek asi 30 let trvající sousedské problémy, spočívající v neustálém fyzickém napadání ze strany žalobce. Situace je již tak vyhrocená, že smírná cesta již není možná.
7. Svědek H. vypověděl, že žalobce zná, jde o jeho souseda, bydlí vedle něho asi dva roky. Žalobce svědek nevyhledává, nemá s ním dobré vztahy, nestýkají se. Svědka R. svědek rovněž zná od vidění, zdraví se. Onoho dne a hodinu svědek náhodně koukal z okna svého obývacího pokoje v přízemí, když uviděl, jak po ulici jde svědek R.. Poté svědek viděl, jak k němu utíká žalobce, chytá ho v oblasti krku, přičemž nebylo zřejmé, že by

se svědek R. nějak bránil. Svědek dále viděl, jak žalobce chytá a drží svědka R. oběma rukama v oblasti krku. Svědek si nebyl jist, zda měl svědek R. něco v ruce. Celou událost viděl svědek asi z 5 metrů, neboť jeho dům přímo přiléhá k ulici. Ohledně konverzace nic neslyšel, neboť má v domě trojskla. Dále svědek uvedl, že v onen den žalobce předělával podlahu nad svou garáží. Není si vědom, že by událost viděl ještě někdo další. Poté, co žalobce odešel do svého domu, vyšel svědek na ulici, šel za svědkem R., aby se ho zeptal, zda je v pořádku. Žádného zranění svědka R. si nevšiml, přičemž bylo vidět, že chce být co nejdříve z místa incidentu pryč. Co se dělo před incidentem, svědek neviděl.

8. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán za shora popsané jednání vinným přestupkem podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. V jeho odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vyšel z výsledku žalobce a obou svědků. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že nebylo sice jasné, kdo spor začal, zda to byl žalobce či svědek R., nicméně bylo prokázáno shodnými výpověďmi svědka a současně poškozeného R. a svědka H., že k fyzickému kontaktu mezi žalobcem a svědkem R. došlo a že to byl žalobce, kdo chytil pod krkem svědka R., což viděl i svědek H.. Správní orgán I. stupně vzal v úvahu, že popis incidentu svědkem R. a svědkem H. se shodoval, přičemž žalobce na jedné straně uvedl, že incidentu byli přítomni ještě ukrajinští dělníci, na straně druhé však odmítl sdělit jejich totožnost, aby mohli být případně vyslechnuti. Správní orgán I. stupně zohlednil i to, že žalobce má se svědkem H. spory, nicméně z toho ještě nelze dovozovat, že by měl ve vztahu k žalobci vypovídat nepravdivě. Správní orgán I. stupně pak zcela nevyloučil ani tvrzení žalobce, že na něj byl svědek R. vulgární. Nicméně dodal, že ani za tohoto předpokladu nebylo možné, aby žalobce reagoval fyzickým napadením svědka R..
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by soud byl povinen přihlédnout i z moci úřední, neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci k výzvě soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili, jejich souhlas se proto presumuje.

Posouzení žalobních bodů

12. Mezi stranami je sporné, zda bylo prokázáno, že se jednání, v němž správní orgány obou stupňů spatřovaly naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, stalo a že se jej dopustil žalobce.
13. Žalobní body vystavěl žalobce na tom, že výpovědi svědků R. a H. jsou ve vzájemném rozporu, dále na tom, že svědek R. nebyl zraněn a že svědek H. vypovídal křivě pro spory se žalobcem, přičemž žalobce současně tvrdí, že se oba svědci mohli domluvit.

14. Platná právní úprava správního soudnictví je vybudována na zásadě tzv. plné jurisdikce, což znamená, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s. soud zkoumá, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Jinými slovy tedy soud, veden uvedenou zásadou, v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumá, zda skutkový stav, zjištěný správními orgány, má oporu v provedeném dokazování a zda zde nejsou pochybnosti takového charakteru, že závěr o vině žalobce vylučují.
15. Z výpovědi žalobce jako obviněného z přestupku a obou svědků není pochyb o tom, že žalobce zanechal práce před svým domem a přiblížil se k svědkovi R.. Co se dělo před tím, není jasné, což připustil i správní orgán I. stupně. Nebylo objasněno, zda to bylo tak, jak tvrdí svědek a poškozený R., tedy že do něj žalobce úmyslně nacouval a poté se k němu rozběhl, čímž se dostal do jeho fyzické blízkosti, či to bylo tak, jak tvrdí žalobce, tedy, že to byl naopak svědek R., kdo do žalobce při práci strčil a poté na něj z rohu ulic J. a D. začal vulgárně pokřikovat, v důsledku čehož se k němu žalobce rozběhl. V tomto se výpovědi obou rozcházejí a žádný jiný v řízení slyšený svědek tuto část skutkového děje neviděl. Není třeba se zabývat ani případnými rozpory ohledně tašky, kterou měl patrně držet svědek R. v ruce, neboť tuto část skutku žalovaný z popisu skutku vypustil. Žalobce v obecné rovině namítá rozpory ve výpovědích obou svědků, přičemž odkazuje na argumentaci v podaném odvolání. Tou se však soud nezabýval, neboť v řízení o správní žalobě nehledá aktivně argumentaci jinde, než v žalobních bodech. Totéž platí i o odkazu žalobce na jednání, jímž měl svědek H. uvést v omyl stavební úřad ve V., což má svědčit o jeho nevěrohodnosti. Žalobním bodem však není poukaz žalobce na argumenty, které uplatňoval kdekoli v řízení před správními orgány či na podání z jiných řízení. Soud nemůže procházet podání žalobce z předchozích řízení a hledat, zda snad nějaký tam uvedený argument nemá význam též pro řízení o správní žalobě (srov. obdobně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020-32). Stejně tak není předmětem soudního přezkumu žalobcem odkazované řízení před stavebním úřadem V..
16. Ve stejné obecné rovině tedy soud konstatuje, že ve výpovědích obou svědků neshledal takové nesrovnalosti, které by byly sto vyvolat důvodné pochybnosti o tom, zda se skutek stal, resp. zda se stal tak, jak je uvedeno ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí ve znění napadeného rozhodnutí. Jak již soud předdeslal, není pochyb o tom, že žalobce z nějakého důvodu zanechal práce před svým domem a vydal se směrem ke svědkovi R. k rohu ulic J. a D.. Takto vypovídal žalobce i svědek R.. Žalobce však popírá, že by se svědka R. fyzicky dotkl, toliko připustil, že se dotkl tašky, kterou měl mít svědek v ruce. Svědek R. pak vypověděl, že poté, co se k němu žalobce přiblížil, jej chytil pod krkem, přičemž neví kterou rukou, a takto jej držel asi 15 vteřin. Svědek H. vypověděl, že viděl, jak žalobce chytá svědka R. oběma rukama v oblasti krku a takto jej po blíže nespecifikovanou dobu držel. Dále vypověděl, že vyšel z domu, aby se přesvědčil, zda je svědek R. v pořádku. V líčení incidentu oběma svědky soud žádné významné rozpory neshledal, jisté odlišnosti naopak svědčí o autentičnosti výpovědi, neboť každá z osob vnímala incident ze zcela jiného úhlu pohledu. Svědek R. byl současně napadeným, tudíž incident vnímal z bezprostřední blízkosti jako předmět útoku. Svědek H. byl naopak nezúčastněným pozorovatelem,

který incident sledoval z poněkud vzdálenější perspektivy, ze vzdálenosti asi pěti metrů. Bez významu není v posuzované věci ani to, že žalobce nevyužil možnosti klást oběma svědkům otázky, pokud v zásadě tvrdí, že si oba svědkové měli napadení vymyslet. I toto právo obviněného z přestupku není jen jakousi formalitou, ale reálnou možností v zásadě bez omezení klást v jeho neprospěch vypovídajícím svědkům další dotazy a tím přispět ke správnému objasnění věci. I na toto právo však žalobce rezignoval.

17. Současne nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že by zde byla dvě protichůdná tvrzení, proč se nelze bez dalšího důkazu přiklonit k té či oné verzi. Byť byl svědek R. zároveň poškozeným, hodnota jeho svědecké výpovědi tím není jen proto automaticky umenšena, či snad dokonce anulována. V této souvislosti je vhodné rovněž zdůraznit, že hodnocení důkazů je primárně věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004-66).
18. Uvedené povinnosti dostal jak nalézací prvostupňový orgán, tak žalovaný, který rozhodoval o odvolání žalobce. Soud neshledal v úvahách správních orgánů obou stupňů žádnou nesrovnalost či nelogičnost. Správní orgány vyložily, jak důkazy hodnotily jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, posoudily všechny jim známé informace a zabývaly se i otázkou věrohodnosti svědeckých výpovědí. Správní orgán I. stupně uvedl rovněž to, že přihlédl ke sporům mezi žalobcem a oba svědky, nicméně ani to jej nevedlo k tomu, aby jejich výpovědím neuvěřil. Nelze přisvědčit žalobci, že svědek je nevěrohodný, či snad dokonce by se u něj mělo počítat s tím, že bude vypovídat nepravdu, za situace, kdy úvodem výpovědi předeslal, že s žalobcem nemá dobré vztahy a jeho přítomnost nevyhledává. Správním orgánům obou stupňů lze dát za pravdu i v tom, že jde k tíži žalobce, pokud neoznačil další svědky, kteří byli incidentu přítomni a mohli svoji výpovědi k objasnění věci přispět. Je sice pravdou, že obviněný z přestupku není povinen se správními orgány spolupracovat a nemusí navrhnout důkazy na podporu své nevinu. Jsou to totiž správní orgány, které musejí obviněnému z přestupku prokázat vinu. Za situace, kdy je vina obviněného z přestupu prokázána v řízení provedenými důkazy, jako tomu bylo v tomto případě na základě svědeckých výpovědí, není již třeba opatřovat důkazy další. Jde pak k tíži žalobce, pokud nesdělí správnímu orgánu informace o osobách, které mohou být slyšeny, či o jiných důkazech, které mohou jeho vinu vyvracet či zmírňovat, resp. mohou obecně vyznívat v jeho prospěch.

19. V nyní posuzované věci byla totožnost ukrajinských pracovníků známa toliko žalobci a nikomu jinému. Bez aktivního přispění žalobce proto nebylo možné tyto osoby jako svědky ani předvolat. Je pak zcela lhostejné, z jakého důvodu žalobce totožnost uvedených dalších možných svědků incidentu nesdělil. V tomto směru lze dát žalobci za pravdu pouze v tom, že úvaha správních orgánů o tom, že to bylo patrně z důvodu, že by mohli svědčit v neprospěch žalobce, byla přinejmenším předčasná a spekulativní. To ovšem nic nemění na shora uvedeném závěru soudu, že nebylo v moci správního orgánu bez součinnosti žalobce totožnost uvedených osob zjistit. Ani závěrečné úvahy žalobce v žalobě nelze posoudit jako důkazní návrh, neboť žalobce opět neuvedl totožnost ukrajinských pracovníků a lze je tak spíše chápat jako objasnění, proč žalobce jejich totožnost správním orgánům nesdělil. Ostatně k doplnění dokazování by soud přistoupil pouze za předpokladu, že by mu vyvstaly pochybnosti o tom, že se skutek, pro který byl žalobce uznán vinným přestupkem, stal tak, jak jej popsaly správní orgány.
20. K poukazu žalobce na to, že svědek R. nebyl zraněn, je třeba uvést, že ani on ani správní orgány nedovodily, že by mu žalobce způsobil nějaké zranění. K naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku se totiž následek v podobě zranění vyžadujícího lékařské ošetření nevyžaduje. Jak uvedl již správní orgán I. stupně, chráněným zájmem je v tomto případě nikoli lidské zdraví, ale pokojné občanské soužití. Jeho narušení se žalobce dopustil již tím, že svědka R. fyzicky napadl, bez ohledu na to, jakou intenzitou a s jakými následky. Za pravdu lze dát žalobci v tom, že se žalovaný dopustil nepřesnosti při určení věkového rozdílu mezi žalobcem a svědkem R., který není 25 let, nýbrž 15 let. I za situace, že je žalobce mladší toliko o 15 let a nikoli o 25 let, se nic nemění na tom, jak žalovaný hodnotil závažnost jednání žalobce. V této souvislosti soud podotýká, že žalobci byl uložen správní trest pokuty při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Chyba ve věkovém rozdílu, ať již byla početní či jen chybou v psaní, nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí z hlediska stanovení druhu a výše správního trestu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

21. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. prosince 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně